

[Waldorff]

erer hinanden. Lige så snart man har en bestemt udsendelsesflade, f. eks. om formiddagen kører quiz for de hjemmegående, så indser de konkurrerende TV-selskaber lynhurtigt, at hvis de vil fastholde reklameindtægterne, må de lave noget tilsvarende. På den måde kan man se, at selskaberne hver for sig er bygget meget ens op, og deres udsendelsesflader er i meget, meget vid udstrækning overlappende, sådan at alle de tre store selskaber om formiddagen kører med quizudsendelser, om eftermiddagen med serier for børn, der er kommet hjem, for unge spændingsfilm, om aftenen serier igen, familiekonserverende film af den ene og af den anden slags, underholdningsprogrammer – og så selvfølgelig ind imellem de for det amerikanske samfund helt nødvendige voldsfilm.

Det er rigtigt, at indimellem viser amerikansk fjernsyn også nogle ting, som man godt kunne ønske sig også i dansk fjernsyn: grundige nyhedsformidlinger og politiske reportager og sådan noget. I den store sammenhæng er det selvfølgelig ting, som optræder som legitimering af de i øvrigt reaktionære underholdnings- og filmprogrammer og sådan nogle ting, som man ellers fylder på.

Selv om den danske udgave af noget tilsvarende ville være en del anderledes – af mange grunde – er det selve drivkræfterne i det privatfinansierede fjernsyn, der fører til dette resultat, og det kommer man simpelt hen ikke uden om. Det er, hvad de konservative, sandsynligvis helt bevidst og med velberåd hu, vælger fremfor den form for radio og TV, som vi har i Danmark. Det siger vi selvfølgelig nej til, det er helt klart.

Vi har sagt nogle gange, at vi ønsker at fastholde Danmarks Radios monopol, og det gør vi stadig væk. Det betyder ikke, at man behøver at stå fast på i al evighed, at der kun må eksistere én TV-kanal. Jeg synes selv, at det er rigtigt, som det efterhånden også er begyndt at blive nævnt fra mange i socialdemokratiet, med muligheden af at oprette en kanal 2, som kunne bruges af de regionale TV-stationer, som vi ønsker at oprette. Jeg har bl. a. set, at hr. Lasse Budtz også er inde på sådan nogle ting, og det synes jeg faktisk er vejen frem. Det, der mangler, er selvfølgelig ikke en kanal, der kører med konkurrerende serier, voldsfilm, underholdning osv. Det, der er brug for, er et fjernsyn – og i øvrigt også en radio, men nu er det ikke så me-

get den, vi snakker om her – som er vedkommende for folk, som har en eller anden betydning for dem i deres daglige tilværelse, og dér bliver vi nødt til at tænke i netop sådan noget som regional TV og lokalradio.

Det må være nok om de konservatives forslag. Det er i virkeligheden ikke særlig ophidsende.

Det er kristeligt folkepartis forslag på en måde heller ikke. Det er det mest afsindigt fortænkte og også usvigelig sikkert reaktionære sludder, jeg længe er stødt på. Men fremfor at gå ind i de snirkler, som man har konstrueret i kristeligt folkeparti, kunne jeg godt tænke mig blot at kommentere den hensigt, som ligger bag de kristeliges forslag. Den fremtræder meget tydeligt på side 7, som allerede er blevet citeret, hvor man siger, at Danmarks Radio anses for at være politisk ensidig. Det er i øvrigt typisk for det parti. Man tør ikke selv sige, at Danmarks Radio er ensidig, man nøjes med at dække sig ind under, at den anses for at være ensidig. Det er den fimsede stil, som er velkendt fra det parti. Men det centrale er den fortættelse, der kommer:

»Denne slagside opfattes i dagens Danmark af de fleste som en slagside til fordel for den politiske venstrefløj.«

Jeg ved ikke, hvordan kristeligt folkeparti har fundet ud af, hvordan de fleste opfatter Danmarks Radio. Når man kan få et indtryk af, at mange i hvert fald mener sådan, er det selvfølgelig, fordi højrefløjens gabehoveder fører sig frem, som de gør, med en massiv kampagne imod udsendelserne i Danmarks Radio, både på radio- og TV-siden. Her kan man godt sige, at på en måde er venstrefløjen alt for pæn. Vi føler os rent faktisk for pæne til at bruge de metoder, som højrefløjen bruger i forhold til Danmarks Radio. Det kan godt være, at det er lidt misforstået pænhed, men det er under alle omstændigheder også en form for solidaritet med de arbejdsvilkår, som medarbejderne rent faktisk har, og en forståelse for de strukturer, som vanskeliggør så gode programmer, som man kunne ønske sig. Men at tage det til indtægt for, at sådan ligger det altså – højrefløjen har anledning til kritik, venstrefløjen har det ikke – det er fuldstændig absurd. Hvis vi brugte de metoder, som højrefløjen bruger, kunne vi dyngede eksempel på eksempel på eksempel på